

Forfatter: Poul Valdemar Hertz, 1855-1936

Titel: Udrag fra BREV TIL: Hertz, Sylvester FRA: Hertz, Henrik (1844-11-02)

Citation: Poul Valdemar Hertz, 1855-1936: "Breve fra og til Henrik Hertz", i *Breve fra og til Henrik Hertz*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 82. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990301-000-shoot-idm140619162839040.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Henrik Hertz

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Min kjære Sylvester. Jeg udbrød ganske rigtigt ved Modtagelsen af Dit Brev: Tarde venisti! Men Du kan svare mig: Attamen veni! og Dit Komme, det vil sige Dit Brev, var mig saare kjærkomment, saa har jeg let ved at slaee en Streg over Din lange Taushed. Sandt er det, at man i en vis Alder taber al Lyst til at skrive Breve, især naar Skrivers aparte hører til Ens Forretninger, og man ved disse har Leilighed nok til skriftligt at give sine Tanker, eller hvad man bevæges af, Luft. Fruentimmer, hvis Skrivers kun er indskrænket til Breve, have derfor godt ved at være udmærkede og utrættelige Correspondenter. — Imidlertid har jeg i den sidste Tid sporet ligesom en fornyet Lyst til Brevskrivning. Jeg bemærker dette, for at Du, hvis Du ogsaa nok saa ofte glædede mig med Brev, ikke skal befrygte, at mit Svar udebliver. s. 83 Siig ikke, at det, Du har at melde, er neppe Postpengene værd. Husk paa, at Du skriver til Din nærmeste Slægt, og at alle Efterretninger om Dig selv, Din Kone, Børn og hele Dit huuslige Liv, er os, der desværre ere skilte saa langt fra Jer, saa kjære, at vi vel undertiden betalte dem med dobbelte Postpenge. Og derfor priser jeg Dit sidste Brev; det sætter mig ind i Din lille Huusholdning og bringer mig til at sympathisere med saa Meget, der angaaer Jer Alle og Dig i Særdeleshed. Sophies og Fyllas Besøg, kan jeg vel tænke mig, har været betydningsfuldt for Dig, og det er virkelig længe siden, at nogle Ord have grebet mig saa meget som Din Yttring angaaende Dine Følelser, da Du stod udenfor deres Værelse i Værtshuset. »Jeg vidste, min hele Ungdom var derinde!« — thi ogsaa jeg har undertiden staaet udenfor en Dør, hvor jeg vidste, min Ungdom var inde, og har med et lille Suk maattet bejende, at den imidlertid var bleven — ældre. Men det er en Trøst, naar man ikke føler sig gammel, og at Aarene igrunden først seent berøve os Hjertets Ungdom; og i dette Tilfælde troer jeg, baade Du og jeg lykkeligvis ere. Jeg kan endnu, naar det skal være, forelske mig i et Skjørt, en lille Fod, en hvid Haand, for ikke at tale s. 84 om en mild Mund og venlige Øjne. Er det ikke Alt, hvad man kan forlange?